

Abstrakt

Předmětem disertační práce je Tereziánský ústav šlechticů na Pražském hradě, který sloužil od svého založení císařovnou Marií Terezií roku 1755 jako zaopatřovací institut pro neprovdané ženy ze starobylých šlechtických rodin. Práce mapuje vývoj instituce od jejího vzniku až do úplného zrušení na počátku 50. let 20. století, a to v širších historických souvislostech a v komparaci s jinými dámskými zaopatřovacími instituty, zejména v Brně, Innsbrucku, Štýrském Hradci a Vídni. Analyzuje charakter nadace, její vnitřní strukturu a podobu ekonomického zajištění, pozornost věnuje také praktickému chodu ústavu, jeho společenskému významu i každodennímu životu jeho členek. Práce představuje příspěvek k bližšímu poznání sociální role neprovdaných urozených dam ve společnosti habsburské monarchie, v širším kontextu ilustruje proměny samotné šlechtické společnosti ve druhé polovině 18. a v „dlouhém 19. století“, stejně jako její osudy v konfrontaci se změnami poměrů první republiky a posléze totalitními režimy první poloviny 20. století.